

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

«ΝΑΙ: Θάνατος ή Ανανέωση! Είτε το Κράτος θα υπάρχει πάντα, συντρίβοντας την ατομική και τοπική ζωή, καταλαμβάνοντας όλα τα πεδία της ανθρώπινης δραστηριότητας, φέρνοντας μαζί του πολέμους κι εσωτερικές διαμάχες για την εξουσία, πραξικοπήματα που δεν αντικαθιστούν παρά έναν τύραννο μ' έναν άλλο κι αναπόφευκτα στο τέλος αυτής της εξέλιξης υπάρχει... ο θάνατος. Είτε θα καταστραφούν τα Κράτη και μια νέα ζωή θα ξαναρχίσει σε χιλιάδες κέντρα με βάση τη ζωντανή πρωτοβουλία και την ελεύθερη συμφωνία ατόμων και ομάδων. Η εκλογή ανήκει σε σας!»

Π. Κροπότκιν

Απορρίπτουμε κάθε νομοθεσία, κάθε εξουσία και κάθε προνομιούχα, επίσημη, κατεστημένη και νόμιμη επιρροή, ακόμη κι αν προέρχεται απ' την καθολική ψηφοφορία, όντας βέβαιοι ότι η επιρροή αυτή δεν μπορεί παρά να ωφελεί μιαν άρχουσα μειονότητα εκμεταλλευτών και να βλάφτει τα συμφέροντα της τεράστιας πλειονότητας που είναι υπόδουλη σ' αυτούς.

Να με ποια έννοια είμαστε πραγματικά Αναρχικοί.

Μ. Μπακούνιν

ΑΘΗΝΑ 23 Οκτώβρη 1986 Νο 8

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Όπως γράφτηκε και στο προηγούμενο τεύχος του «Αναρχικού», στις 8 Οκτώβρη συμπληρώθηκαν 4 μήνες που βρίσκονται στις απαίσιες μεσαιωνικές φυλακές του Επταπυργίου ο 17χρονος Κώστας Πέτρου και ο 18χρονος Πασχάλης Λιάλιαρης, που πιάστηκαν από την Ασφάλεια Θεσσαλονίκης στα σπίτια τους, μετά την κατάληψη της ΦΜΣ Θεσσαλονίκης (5 έως 8 Ιούνη 1986). Μαζί μ' αυτούς οδηγήθηκαν στην Ασφάλεια άλλα 18 άτομα περίπου. Ο Πέτρου

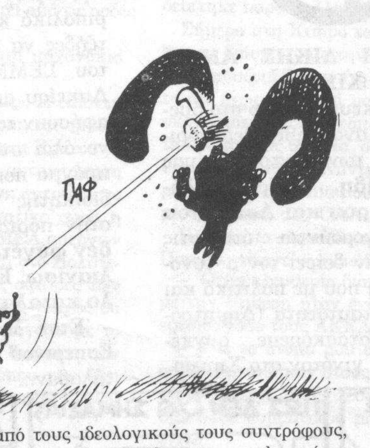

και ο Λιάλιαρης και άλλοι 7, μετά από φρικτά βασανιστήρια και ασύλληπτες ταπεινώσεις και εξευτελισμούς, οδηγήθηκαν στις φυλακές Επταπυργίου κατηγορούμενοι για την πυρπόληση αυτοκινήτου της Ασφάλειας έξω από την ΦΜΣ Θεσσαλονίκης και τον τραυματισμό δύο ασφαλιτών. Μια κατηγορία εντελώς ανυπόστατη και αστήρικτη, που γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο δεν μπορούσε να επιβληθεί με κανέναν άλλο τρόπο παρά με φρικτά βασανιστήρια.

Η προφυλάκιση των 9 διαδηλωτών που συμμετείχαν στην κατάληψη της ΦΜΣ έγινε σε μια περίοδο ολομέτωπης επίθεσης του κράτους ενάντια στον αναρχικό χώρο, που υπήρξε ο μόνος πολιτικοκοινωνικός χώρος που αντιστάθηκε έμπρακτα, κατά τα τελευταία χρόνια, στις ακόρεστες αρπακτικές διαθέσεις του κεφαλαίου και του κράτους, καθώς και των υπερατλαντικών πατρώνων τους. Οι 9 της Θεσσαλονίκης προφυλακίστηκαν σε μια περίοδο που ήδη στις φυλακές βρίσκονταν 13 αντιπυρηνικοί διαδηλωτές και αργότερα προστέθηκαν κι άλλοι ακτιβιστές με διάφορες αστήρικτες κατηγορίες. Έτσι στα μέσα Ιούνη ο αριθμός των φυλακισμένων για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις πλησίαζε τους 30.

Αποκορύφωμα της κατασταλτικής εκστρατείας του Δροσογιάννη υπήρξε η σύλληψη στις 22 Ιούνη της δικηγόρου Κατερίνας Ιατροπούλου και των δραπετών από το Νταχάου της Κέρκυρας, αγωνιστών του κινήματος για τα δικαιώματα των φυλακισμένων, Γιάννη Πετρόπουλου και Χάρη Τεμπερεκίδη. Όμως η σύλληψη της Κατερίνας προκάλεσε την γενικευμένη αντίδραση του κόσμου απέναντι στην σκευωρία που στήθηκε σε βάρος της. Η σκευωρία κατέρρευσε και η κατασταλτική εκστρατεία έφτασε σε αδιέξοδο. Από κει και πέρα, κάτω από την πίεση του κινήματος συμπαράστασης και τις απεργίες πείνας πολλών απ' τους φυλακισμένους διαδηλωτές (με αποκορύφωμα την 58ήμερη απεργία πείνας του Γιάννη Μπαλή), το κράτος αναγκάστηκε να τους αποφυλακίσει όλους με εξαίρεση τον Κώστα Πέτρου και τον Πασχάλη Λιάλιαρη.

Και ενώ θα περίμενε κανείς η αποφυλάκιση των δύο παιδιών να αποτελέσει κεντρικό αίτημα και πόλο συσπείρωσης, αν όχι ενός μαζικού κινήματος συμπαράστασης, τουλάχιστον ενός κινήματος συμπα-

ράστασης από τους ιδεολογικούς τους συντρόφους, δηλ. τους αναρχικούς, αντίθετα τους τελευταίους μήνες βλέπουμε κινητοποιήσεις για οποιονδήποτε άλλο λόγο εκτός από την αποφυλάκιση των δύο αυτών κρατουμένων για τις ιδέες τους.

Οι σύντροφοί τους δυστυχώς καταλήγουν να αποδίδουν περισσότερη βαρύτητα στην χρόνια επαναλαμβανόμενη απάτη των εκλογών παρά την αβέβαιη και σίγουρα επικίνδυνη κατάληξη των δύο διαδηλωτών.

Ενώ στα έντυπα του αντιεξουσιαστικού χώρου, όπως και στις αστικές εφημερίδες, προβάλλεται η πρωτοβουλία συμπαράστασης προς τον απεργό πείνας Νίκο Τσουβαλάκη (που απόλυτα δικαιολογημένα άλλωστε επιδιώκει την αποφυλάκισή του μετά από 9 χρόνια που είναι στη φυλακή), αν και η αιτία φυλάκισής του δεν σχετίζεται ούτε πολιτικά, ούτε ιδεολογικά, με τον αντιεξουσιαστικό χώρο, η συνεχιζόμενη άδικη και προκλητική φυλάκιση των δύο Θεσσαλονικιών συντρόφων αναφέρεται μόνο παρεπιπτόντως και εντελώς ειδησεογραφικά.

Δεν απαιτείται παρά στοιχειώδης ιστορική μνήμη για το τί συνέβηκε με άλλους αναρχικούς φυλακισμένους τα τελευταία 8 χρόνια στην Ελλάδα, για να αντιληφθούμε ότι το κράτος δεν αποφυλακίζει πολιτικούς του αντιπάλους, παρά μόνο έπειτα από έντονη πίεση ενός κινήματος συμπαράστασης. Ακόμα και όταν αυτοί βρίσκονται στην φυλακή χωρίς να μπορεί να πιστοποιηθεί αδίκημα που να διαπράξανε.

Και είναι προφανές ότι το κράτος διευκολύνεται στην ηθική και φυσική εξόντωση των πολιτικών του αντιπάλων, όταν η προσοχή του χώρου, που θα έπρεπε τουλάχιστον αυτός να τους συμπαρασταθεί, αποσπάται προς διάφορα άλλα προβλήματα και μεθόδους κοινωνικής παρέμβασης. Έτσι στο παρελθόν είχαμε αναρχικούς που κάθησαν στην φυλακή πολλούς μήνες ή και χρόνια, γιατί ακριβώς οι σύντροφοί τους τους θεώρησαν κατά κάποιο τρόπο «άξιους της τύχης τους» και έβαλαν στις δραστηριότητές τους άλλες προτεραιότητες.

Είναι πια καιρός να αναρωτηθούμε αν το κράτος πετυχαίνει τον σκοπό του της έστω και προσωρινής εξουδετέρωσης των αμετανόητων αντιπάλων του, όταν κατορθώνει να τους δίνει τέτοιου είδους «μαθήματα», δηλ. τους κρατάει τόσο πολύ καιρό στις φυλακές και τους επιβάλλει τόσες στερήσεις, ταπεινώσεις, εξευτελισμούς, ακόμη και βασανιστήρια σ' ορισμένες περιπτώσεις.

Είναι πια καιρός ν' αναρωτηθούμε το τι επιπτώσεις έχει για το αναρχικό κίνημα και αυτούς που

συνέχεια στην 4

Περί Ρωχάμη ο λόγος...

Τις τελευταίες μέρες έγινε πολύς λόγος από τον ημερήσιο τύπο και την κοινή γνώμη γύρω από το πρόσωπο του Ρωχάμη.
Παρουσιάστηκαν δύο συγκρουόμενες-ενδεικτικές εικόνες για το τι ήταν αυτός.
Από τη μία πλευρά δηλαδή όπως μας δινόταν από την ΕΛ.ΑΣ., υπενθυμίζοντας σε μας συγχρόνως τον τρόπο δράσης και τις μεθόδους καταστολής που χρησιμοποιεί ο κρατικός μηχανισμός.
Από την άλλη πλευρά την αναγνώριση και δικαίωση της αντρικής κυριαρχίας.
Το κράτος και οι μπάτσοι του σε συνεργασία με φίλους του Ρωχάμη (ποινικούς κρατούμενους) κάτω από μιά μυστική, αναξιόπιστη και αναπόφευκτη συμφωνία μαζί τους κατορθώνει να τον συλλάβει αποσκοπώντας ταυτόχρονα σε δύο πράγματα. Πρώτον στην αύξηση της εμπιστοσύνης του ελληνικού λαού προς την ΕΛ.ΑΣ. (όπως το είπε ο ίδιος ο στρατηγός) και δεύτερον για κομματικά οφέλη πριν τις δημοτικές εκλογές (και δεν είναι τυχαία η σύλληψή του (ή παράδοση του) αυτές τις μέρες).
Η μυθοποίηση του ρόλου του Ρωχάμη και η αναγνώρισή του μέσα από τις στήλες των εφημερίδων δικαίωσε την ύπαρξή του και τις πράξεις του. Ο Ρωχάμης δεν ήταν τίποτε άλλο από ένας συνηθισμένος βιαστής, συνηθισμένο δημιούργημα της κρατιστικής κοινωνίας, άτομο χωρίς πολιτική-κοινωνική συνείδηση και συνεργός σε φόνο για κάποια χρήματα. Τέτοια άτομα τύπου Ρωχάμη, Παπαχρόνη κλπ. χρησιμοποιούνται όχι μόνο για να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη από άλλα πιο σοβαρά ζητήματα αλλά και ως χαφιέδες, μπάτσοι για τη στήριξη της εξουσίας.
Οι διαφορετικές εκτιμήσεις γύρω από την υπόθεση αυτή, διαστρέβλωσαν την πραγματικότητα σκόπιμα για να αποκομίσουν οφέλη οι μηχανισμοί της κρατικής εξουσίας (αστυνομία, κόμματα κλπ.).
Γιατί την εξουσία - την κάθε εξουσία - την συμφέρει να συντηρεί τέτοιες καταστάσεις και να τις αναπαράγει με διάφορους τρόπους για να ελέγχει πάντοτε τα πράγματα προς όφελός της.
Επομένως ο κίνδυνος για το κράτος δεν είναι ο κάθε Ρωχάμης, αφού τον συντηρεί το μύθο αυτό το ίδιο, αλλά η κοινωνική συνειδητοποίηση και αυτονομία των πολιτών ενάντια σε κάθε τι που του στερεί την ελευθερία έκφρασης και αυτοδιαχείρησης σε προβλήματα που τον αφορούν άμεσα τον ίδιο, την ίδια του τη ζωή.

ΟΡΓΑΝΩΣΤΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Στις 12 το μεσημέρι, το Σάββατο 4.10.85, οι Πατησιώτες αποφάσισαν «να μην προσμένουνε τους βάρβαρους», δηλαδή τις εκλογές. Κατέλαβαν τη βίλλα Δρακοπούλου και για δυό μέρες τη μετέτρεψαν από χώρο σκουπιδιών και σήψης, σε χώρο λειτουργικό, χώρο ζωής.

Η πρωτοβουλία ανήκε στην **Επιτροπή Πατησιωτών για την Κοινωνική Αυτοάμυνα**, μα οι καταληψίες ανήκαν σ' όλο το πολιτικό και κοινωνικό φάσμα της περιοχής.

Στα πλαίσια της κατάληψης έγιναν δύο ανοιχτές συζητήσεις, όπου συμμετείχαν πολλοί κάτοικοι της περιοχής, το Σάββατο για την κρατική καταστολή και την Κυριακή για την πυρηνική ενέργεια.

Σε ανοιχτή λαϊκή συνέλευση τονίστηκε η ανάγκη της λήψης αποφάσεων με άμεσα δημοκρατικές διαδικασίες και όχι μέσω αντιπροσώπων και η ανάγκη της ενεργητικής συμμετοχής των κατοίκων στη λύση των προβλημάτων της περιοχής. Αποφασίστηκε επίσης να αφαιρεθεί η πόρτα για να μένει ανοιχτός ο χώρος για το κοινό.

Η επιτροπή Πατησιωτών για την Κοινωνική Αυτοάμυνα δήλωσε ότι η πρωτοβουλία της κατάληψης της βίλλας Δρακοπούλου θα ακολουθηθεί κι από άλλες, με στόχο τη συμμετοχή όλο και περισσότερων κατοίκων σ' αυτές και την εγκαθίδρυση της άμεσης δημοκρατίας, σ' ότι, τουλάχιστον, αφορά την περιοχή.

ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ Η ΖΩΗ ΤΟΥ Ν. ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ

Την δευτέρα 6.10.86, ο ποινικός **Ν. Τσουβαλάκης**, με εντολή του υπουργού Δικαιοσύνης, μεταφέρθηκε ξανά στις φυλακές Αλικαρνασσού από το νοσοκομείο όπου είχε μεταφερθεί μετά από απεργεία πείνας 27 ημερών. Η μεταγωγή του Τσουβαλάκη έγινε παρά το γεγονός ότι η απεργεία πείνας δεν διακόπηκε. Πρόκειται για ένα ακόμη περιστατικό που η ζωή φυλακισμένου μπαίνει σε κίνδυνο εξαιτίας της κρατικής αδιαλαξίας και της αντίληψης του σωφρονιστικού συστήματος ως μέσου «καταπολέμησης» της εγκληματικότητας.

ΑΝΑΒΟΛΗ ΔΙΚΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Την Παρασκευή 3.10.86 στο 5μελές Εφετείο αναβλήθηκε επ' αόριστο η δίκη των συντρόφων μας **Μπουκετσίδη, Μοίρα, Βλάχου, Λάμπρου και Λαβράνου** που κατηγορούνται ότι στις 18.1.82 είχαν δείρει τον αστυνομικό Καρπή που με πολιτικά και με πλαστή ταυτότητα (Δημητρόπουλος) κατασκόπευε συγκέντρωση που γινόταν στο Χημείο.

ΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΜΕ ΤΙ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ;

Το απόγευμα της Πέμπτης 9.10.86, τρεις εργαζόμενοι μαθητές πήγαν ως εκπρόσωποι του ΣΕΜΜΕ (Συλλόγου Εργαζομένων Μαθητών Μέσης Εκπαίδευσης) στο εσπερινό Λύκειο Νικαίας για να αναλύσουν στους συμμαθητές τους το πρόγραμμα κινητοποιήσεων του ΣΕΜΜΕ για τη νέα σχολική χρονιά. Η λυκειάρχης, όταν τους είδε, τηλεφώνησε αμέσως στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής που έστειλε δύο περιπολικά και κάμποσους ΜΑΤατζήδες να συλλάβουν τους τρεις του ΣΕΜΜΕ. Οι μαθητές του Λυκείου αποφάσισαν αμέσως να αφήσουν τα μαθήματα και να πάνε όλοι στο αστυνομικό τμήμα, πράγμα που έγινε. Εκεί, όμως, ο διοικητής του τμήματος βγήκε στην πόρτα και τους είπε: **«Αν δεν φύγετε σε 3 λεπτά θα σας λιανίσω. Εσείς μόνο με το ξύλο καταλαβαίνετε».**

Έτσι, λοιπόν, οι μαθητές του Εσπερινού Λυκείου Νικαίας κατάλαβαν...

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ

Υπάρχει μιά συσκευή η οποία λέγεται **ανιχνευτής απείρου**. Αυτή η συσκευή έχει την ικανότητα να παρακολουθεί μέσω της τηλεφωνικής συσκευής (ακόμα κι αν η συσκευή είναι κλειστή) όσα λέγονται μέσα σε ένα δωμάτιο.

Αυτό επιτυγχάνεται καθώς απομαγνητίζει το τηλέφωνο και «ανοίγει» τη γραμμή. Για περισσότερες λεπτομέρειες απευθυνθείτε στους τεχνικούς, ειδικούς στην παρακολούθηση – λέγε με Τόμπρα.

Ο ανιχνευτής απείρου χρησιμοποιείται από όλες τις σύγχρονες μυστικές υπηρεσίες για παρακολούθηση κλειστών χώρων. Στην ελλάδα από την ΕΥΠ –πρώην ΚΥΠ– και την CIA. Άρα οι κασ[σέ]τες των συνομιλιών των αρχηγετίσκων της Ν.Δ. ανήκαν στην ΕΥΠ. Άλλωστε, στις κασσέτες δεν περιέχονταν μόνο τηλεφωνικές συνδιαλέξεις αλλά και συζητήσεις.

Χρειάζονται άραγε πρόσθετες επιβεβαιώσεις ότι όλοι παρακολουθούμαστε;

ΠΗΡΑΜΕ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΑΣ...

• Από τους συντρόφους της ισπανικής αναρχικής εφημερίδας **Solidaridad Obrera**, πήραμε το παρακάτω γράμμα:

«Αγαπητοί σύντροφοι, γειά σας.

Σας πληροφορούμε ότι πήραμε το γράμμα σας της 22/8/86 και χαρήκαμε με τα νέα που μας στέλνετε, σχετικά με την απελευθέρωση του συντρόφου Γιάννη Μπαλή, μετά την 57ήμερη απεργία πείνας που οφειλόταν στην καταστολή του καπιταλιστικού συστήματος ενάντια στους αγωνιστές μας. Ας ελπίσουμε ότι σύντομα θα απελευθερωθούν κι οι άλλοι σύντροφοι που βρίσκονται ακόμα στις φυλακές.

Μπορείτε πάντα να υπολογίζετε στην ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ του ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ και ιδιαίτερα του Ισπανικού, αφού κι εμείς υποφέρουμε απ' τις συνέπειες της δήθεν «σοσιαλιστικής κυβέρνησης» που αδιάκοπα κι αυθαίρετα μας κυνηγάει...

Υγεία και Αναρχία.»

• Από τους Αυστραλούς αναρχικούς της **Libertarian Workers for a Selfmanaged Society** στην Μελβούρνη, πήραμε το παρακάτω γράμμα:

«Αγαπητοί σύντροφοι,

Δώστε τα συλλυπητήριά μας στην οικογένεια του Άγγελου Μαυροειδή που ο θάνατός του ήταν αποτέλεσμα αστυνομικής βίας ενάντια σε μια ολοφάνερα νόμιμη διαμαρτυρία. Ας ελπίσουμε ότι κάποτε οι μπάτσοι θα μετανοιώσουν για την ενέργειά τους.

Εμείς, εδώ, θα συνεχίσουμε να ενημερώνουμε τον κόσμο για τις εξελίξεις στην Ελλάδα. Συνεχίστε να μας γράφετε.

Εμπρός για την αναρχία!

Μπράιαν

για τους LWSMS»

• Από το **Κέντρο Εναλλακτικών Κινήσεων** της οδού Σκιάθου 496 στα Πατήσια, πήραμε τετρασέλιδο έντυπο του με το οποίο θίγονται ζητήματα όπως η καταστολή και η ραδιενέργεια. Αναδημοσιεύουμε τμήματα των κειμένων του εντύπου.

«Δυο χρόνια μετά το Οργουελιανό 1984 η φαντασία του συγγραφέα αποδεικνύεται φτωχή μπροστά στη δεδομένη κοινωνική πραγματικότητα, αλλά κυρίως μπροστά στο μέγεθος της ισοπεδωτικής επιχείρησης εναντίον της ανθρώπινης υπόστασης. Σε όλους τους τομείς οι λειτουργίες των θεσμών και των σχέσεων μοιάζουν να συντείνουν σ' ένα στόχο: την ελαχιστοποίηση της δυνατότητας να ζήσουν και να δραστηριοποιηθούν άτομα ή κοινωνικές ομάδες-κατηγορίες έξω και ενάντια στα πλαίσια που έχουν χαραχτεί για το σύνολο της κοινωνίας.

Η κοινωνικοποίηση της καταστολής
(τελικά ο επόμενος νεκρός ήταν απεργός)

Αλλά οι απαγορεύσεις και διαλύσεις συγκεντρώσεων έχουν γίνει πλέον καθεστώς. Βρισκόμαστε στην πρώτη περίοδο μεταδικτατορικά όπου η πολιτική δράση συγκεκριμένων κοινωνικών-πολιτικών χώρων έχει ποινικοποιηθεί.

Το πανεπιστημιακό άσυλο έπαψε πλέον να υφίσταται εφ' όσον η ερμηνεία του αφέθηκε στον στρατηγό Δροσογιάννη.

Οι προληπτικές συλλήψεις, οι ξυλοδαρμοί πολιτών και η αρχή της συλλογικής ευθύνης αποτελούν την πεμπτουσία της συλλογιστικής των επιτελών του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης.

Το κέντρο της Αθήνας, αλλά και της Θεσσαλονίκης, έχει καταληφτεί από τις ορδές των μαινόμενων νεοπασοκικών τηρητών της Τάξης.

Οι πλατείες στις γειτονιές αστυνομοκρατούνται και τα μπλόκα στα μηχανάκια έχουν πλέον τον χαρακτήρα εκδίκησης απέναντι στη νεολαία.

Και είναι σίγουρο πλέον ότι κανείς δεν μπορεί να «κοιμάται ήσυχος». Η επιθετική πολιτική του ΠΑΣΟΚ στοχεύει όχι πια μόνο σε κάποιες «περιθωριακές» ομάδες αλλά σε οτιδήποτε κινείται έξω από τα πλαίσια του εκσυγχρονιζόμενου Κράτους.

Τα οικονομικά μέτρα και ο τρόπος που επιβλήθηκαν, η πολιτική αντιμετώπιση του προβλήματος των ενοικίων, που έχει κάνει το δικαίωμα στη στέγη αντικείμενο της πιο άγριας εκμετάλευσης, τα δικαστικά πραξικοπήματα στον εργατικό χώρο, η –ουσιαστική– απαγόρευση των απεργιών, το χτύπημα από τα ΜΑΤ-ΜΕΑ απεργών στην Πειραϊκή Πατραϊκή, ΠΕΡΦΙΛ, ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ κ.τ.λ. (όταν πέρυσι στο Πολυτεχνείο του 85 έπεφτε νεκρός ο 15χρονος Μιχάλης Καλτέζας από τις σφαίρες των «καταργημένων» ΜΑΤ το σύνθημα που ακούστηκε ήταν «ο επόμενος νεκρός θα είναι απεργός». Κανείς όμως δεν περίμενε να επαληθευτεί τόσο γρήγορα με το θάνατο του εργάτη της ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ Άγγελου Μαυροειδή κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων του Σωματείου του) είναι χαρακτηριστικά του τρόπου που έχει επιλέξει η κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει τις τωρινές και τις επερχόμενες κοινωνικές συγκρούσεις.

Ο καθημερινός μας χώρος

Όσον αφορά τα Πατήσια είναι μια περιοχή που συγκεντρώνει όλα σχεδόν τα προβλήματα της Αθήνας. Έχει τα υψηλότερα ποσοστά νέφους, αφού διασχίζεται από τρεις κυκλοφοριακές αρτηρίες (Λιοσίων, Αχαρνών, Πατησίων). Οι κατοικίες και οι χώροι διασκέδασης καθορίζονται αποκλειστικά από τις ανάγκες παραγωγής και αναπαραγωγής του Κεφάλαιου.

Οι ελάχιστοι ακάλυπτοι χώροι (Φιξ, Ατλας, Βίλλα Δρακοπούλου, Σοφιανοπούλου) που θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν μένουν εδώ και χρόνια κλειστά για τον κόσμο.

Η Οργάνωση της αντίστασής μας

Μπροστά σε αυτή την ισοπεδωτική διαδικασία. Μπροστά στο τέλμα της κοινωνικής συναίνεσης και άβουλης αποδοχής στο όνομα της «προόδου» της ανθρωπότητας. Μπροστά στον άμεσο κίνδυνο για τις ελευθερίες μας, οφείλουμε να αντισταθούμε.

Να υπερασπίσουμε την ανθρώπινη υπόστασή μας και την επιθυμία μας να αποφασίζουμε εμείς για εμάς.

Η «Επιτροπή Πατησιωτών για την Κοινωνική Αυτοάμυνα» συγκροτήθηκε και λειτουργεί κατά πρώτο λόγο για να δημοσιοποιήσει τη διάθεσή μας αλλά και να οργανώσει την αντίστασή μας στην επιχειρούμενη χειραγώγηση του διαφορετικού. Συγκροτήθηκε με την πεποίθηση ότι αυτός ο «αντιστασιακός λόγος» δεν αρθρώνεται μέσα στα κομματικά γραφεία, αλλά εκεί όπου οι κοινωνικές αντιθέσεις βιώνονται μέσα από μια ζωντανή σχέση ατομικού-συνολικού. Σε όλο δηλαδή το κοινωνικό φάσμα. Εκεί όπου έχουν την αφετηρία τους όλα τα σύγχρονα κοινωνικά κινήματα και τα κινήματα κοινωνικής κριτικής. Εκεί όπου το άτομο επεξεργάζεται την σχέση του με το μερικό και το άμεσο, για να φτάσει στην κριτική του ολικού.

Έτσι το οικολογικό κίνημα, το φεμινιστικό, το νεολαίστικο, το αντιπολεμικό-αντιμιλιταριστικό, τα κινήματα υπεράσπισης κοινωνικών μειοψηφιών, αποτελούν άξονες λειτουργίας της Επιτροπής, μαζί με την αντιεξουσιαστική αντιιεραρχική πρακτική, την φαντασία και την προώθηση μορφών άμεσης δημοκρατίας στην πράξη.

Η επιτροπή είναι ανοιχτή σε όσους έχουν ευαισθητοποιηθεί προς αυτή την κατεύθυνση.»

• Από την Κύπρο, η ομάδα **Αντιεξουσιαστές Λεμεσού**, μας έστειλε προκήρυξη με τίτλο, **«Οι νεκροί ας θάψουν τους νεκρούς τους – οι ζωντανοί ας ξεθάψουν τα κουφάρια τους»**. Η προκήρυξη αυτή μοιράστηκε στη διάρκεια ροκ συναυλίας στη Λεμεσό. Στη συνέχεια αναδημοσιεύουμε ολόκληρη την προκήρυξη.

«Το ότι βρισκόμαστε σήμερα σε μια Ροκ συναυλία μπορεί να σημαίνει διάφορα πράγματα. Μπορεί να σημαίνει ότι ψάχνουμε για μια διέξοδο στην καθημερινή σχιζοφρένεια του σχολείου, της οικογένειας, της δουλειάς, του φασισμού του στρατού. Μπορεί να σημαίνει ότι βαρεθήκαμε να ακούμε καθημερινά για το νέο έγγραφο Κουεγιάρ και τα προβλήματα διάθεσης των γαλακτοκομικών προϊόντων. Μπορεί να σημαίνει ότι ψάχνουμε για κάποιες ριζοσπαστικές λύσεις ή απλά αντιδρούμε για να αντιδρούμε στην ισοπέδωση της προσωπικότητας μας, στην εθνικιστική υστερία και στο πολεμικό κλίμα που έντεχνα καλλιεργείται από τους κάθε λογής στρατοκράτες και πολιτικάντηδες.

Και δεν είναι τυχαίο το ότι η νεολαία όλου του κόσμου –το πιο ζωντανό κομμάτι της κοινωνίας επειδή ακριβώς βρίσκεται σε συνεχή κατάσταση εξέγερσης ενάντια στο μίζερο τρόπο ζωής που της έχουν επιβάλει– στρέφεται στην ανταρσία κάθε φορά που καλλιεργείται ένα τέτοιο ψυχροπολεμικό κλίμα. Στην Αμερική και Ευρώπη του '60, την εποχή του ψυχρού πολέμου και του πολέμου του Βιετνάμ, οι νέοι αγανακτισμένοι από την αθλιότητα της μεταπολεμικής κοινωνίας της «αφθονίας» και της κοιμησιακής της κουλτούρας, ξεσηκώθηκαν ενάντιά της αντιπαραθέτοντας το δικό της τρόπο ζωής: το Ροκ. Διότι Ροκ δεν είναι απλά και μόνο μουσική, είναι πάνω απ' όλα τρόπος ζωής που μπορεί σήμερα να εκφραστεί μέσα από τα διάφορα μουσικά ρεύματα, είτε πρόκειται για τη «κλασσική» Ροκ του '60, είτε για τη Πανκ ή τη νιου-γουέηβ. Το κοινό σ' όλα αυτά είναι η ριζοσπαστικοποίηση του κόσμου που ακούει, βλέπει, παίζει, αισθάνεται, ντύνεται, συμπεριφέρεται και γενικά βιώνει τη ροκ σαν μια μουσική απελευθερωτική, ερωτική, αντικομφορμιστική, αντιπολεμική, αντιρατσιστική ακόμα και σαν αντιπυρηνική όπως εκφράστηκε μέσα από τα ανάλογα κινήματα. (Ροκ ενάντια στο Ρατσισμό κλπ.). Φυσικά ο κίνδυνος εμπορευματικοποίησης αυτής της «κατάστασης» και η προβολή διαφόρων καταναλωτικών προτύπων και ειδώλων μέσα απ' αυτήν υπάρχει πάντα, πράγμα που αποδείκτηκε πάρα πολλές φορές.

Σήμερα στη Κύπρο του μεταπολεμικού οικονομικού «θαύματος» το ότι κάποιοι δεν τη βρίσκουν με την αποβλακωτική και αντιερωτική μουσική των Ντίσκο και των μπουζουξίδικων (το μωρό, το μωρό, το μωρό, το μωρό, το μωρό, το μωρό κλπ), το ότι έχουν μακρυά μαλλιά ή θέλουν να σοκάρουν κρεμμώντας στ' αυτιά τους σκουλαρίκια, το ότι κάποια ερασιτεχνικά ροκ συγκροτήματα κάνουν δειλά-δειλά τα πρώτα τους βήματα, οι κάποιες σκόρπιες συναυλίες και ταυτόχρονα όλη αυτή η υστερική επίθεση ενάντια σ' αυτούς τους «αλήτες», τους «χούλιγκανς», τους «καμικάζι», τη «νεολαία που χάλασε», τόσο από τη μεριά του κράτους και της αστυνομίας, όσο και από ΟΛΑ ανεξαιρέτως τα πολιτικά κόμματα και το τύπο.

Πάντως τα επεισόδεια έξω από το ΓΣΟ κατά τη διάρκεια της συναυλίας του Παπακωνσταντίνου απόδειξαν:

– Ότι η ελευθερία διακίνησης ιδεών είναι απάτη μιας και ο λόγος που δεχτήκαμε την επίθεση ήταν ένα οικολογικό φυλλάδιο που μοιράζαμε και που φαίνεται ερέθισε τόσο τους ΑΚΕΛικούς όσο και τους μπάτσους.

– Ότι τα άτομα που βρίσκονταν έξω από το στάδιο εκείνη τη στιγμή και που συμπαραστάθηκαν στους συντρόφους μας που δέχτηκαν την επίθεση των περιβραχιονοφόρων ήταν διατεθιμένα να δώσουν μια απάντηση στο, φασισμό και χαφιεδισμό κάθε κομματικού μαντρόσκυλου δεξιού ή αριστερού (πράγμα που εξ' άλλου έγινε)

Σημασία δεν έχει το πόσο ξύλο έφαγαν αλλά το γεγονός της αντιπαράθεσης αυτού του κομματιού της νεολαίας που τολμά μέσα στον υδροκεφαλισμό της «σύγχρονης Κυπριακής πραγματικότητας» να λειτουργεί ακόμα ελεύθερα, ενάντια σε κάθε καθοδηγούμενη και ελεγχόμενη ιδεολογία. Αυτού του είδους η αμφισβήτηση θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν μια κατάσταση Ροκ. ΟΣΟ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΜΑΤΑ, ΑΛΛΟ ΤΟΣΟ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ. ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ!!!»

«Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ» δεν αποτελεί προϊόν που υπόκειται στους εμπορικούς νόμους και ως εκ τούτου δεν απαιτείται για την απόκτησή του η καταβολή δραχμικού αντίτιμου. Η συνέχεια της έκδοσής του διασφαλίζεται με την εθελοντική προσφορά χρημάτων, εργασίας, κειμένων και ιδεών και όχι με την υποχρεωτική χρηματοδότηση που επιβάλλει η οποιαδήποτε τιμή πώλησης. «Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ» δεν είναι φορέας απόψεων μίας αναρχικής ομάδας. Κοινή αντίληψη όσων προσφέρουν για την έκδοση, είναι η ανάγκη διεύρυνσης της αναρχικής-αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης, έξω και πέρα από τους κρατικούς και εμπορικούς νόμους, ως γνήσιο δημιούργημα της κοινωνικής εξέγερσης. Για την εγκαθίδρυση ενός κοινωνικού συστήματος που θα στηρίζεται στην αμοιβαία βοήθεια και την εθελοντική συνεργασία των μελών της. Ενάντια σ' όλες τις μορφές διακυβέρνησης και οικονομικής καταπίεσης.

Θεός και εκκλησία

Οι αναρχικοί ήταν πάντοτε αντικληρικαλιστές και επίσης άθεοι. Οι πρώτοι αναρχικοί ήταν αντίθετοι με την εκκλησία όσο και με το κράτος, και οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν αντίθετοι και με την ίδια τη θρησκεία. Το σύνθημα, «Ούτε θεός ούτε αφέντης», έχει, συχνά, χρησιμοποιηθεί για να συνοψίσει το αναρχικό μήνυμα. Πολλοί άνθρωποι, ακόμα και τώρα, κάνουν το πρώτο βήμα προς τον αναρχισμό με το να εγκαταλείπουν την πίστη τους και να γίνουν ρασιοναλιστές ή ουμανιστές η απόρριψη της θείας εξουσίας ενθαρρύνει την απόρριψη και της ανθρώπινης εξουσίας. Σχεδόν όλοι οι αναρχικοί, σήμερα, είναι, άθεοι, ή τουλάχιστον αγνωστικιστές.

Ωστόσο, έχουν υπάρξει και θρησκευτικοί αναρχικοί, αν και, συνήθως, βρίσκονταν έξω από το κύριο ρεύμα του αναρχικού κινήματος. Ολοφάνερα παραδείγματα είναι τα αιρετικά δόγματα που υιοθέτησαν μερικές αναρχικές ιδέες πριν από τον 19ο αιώνα και ομάδες θρησκευτικών ειρηνιστών στην Ευρώπη και τη Βόρειο Αμερική, τον 19ο και 20ο αιώνα, ιδιαίτερα ο Τολστόϊ και οι οπαδοί του στις αρχές του 20ού αιώνα και το κίνημα τωνΚαθλικών Εργατών στις Ηνωμένες Πολιτείες από τη δεκαετία του 1930.

Το γενικό αναρχικό μίσος για τη θρησκεία έχει υποχωρήσει καθώς έχει εξασθενήσει η δύναμη της εκκλησίας και οι περισσότεροι αναρχικοί, σήμερα, το θεωρούν προσωπικό ζήτημα. Θα ήταν αντίθετοι με μια βίαιη αποθάρρυνση της θρησκείας, αλλά θα ήταν επίσης αντίθετοι και με μια βίαιη αναβίωση της θρησκείας.

Στο μεταξύ, η ιστορία της θρησκείας είναι ένα μοντέλο για την ιστορία της εξουσίας. Κάποτε θεωρούνταν αδύνατο να υπάρξει κοινωνία χωρίς θεό τώρα πια ο θεός έχει πεθάνει. Το θεωρούν ακόμα αδύνατο να υπάρξει κοινωνία χωρίς κράτος τώρα θα πρέπει να καταστρέψουμε το κράτος.

Απόσπασμα από το βιβλίο «Τί είναι ο αναρχισμός» Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος.

Ενα σημείωμα για το γυναικείο ζήτημα μέσα στον χώρο μας

Οταν μια γυναίκα καταλήγει σε μια κοινωνική θεώρηση και εντάσσεται στην πολιτική ομάδα που την εκφράζει ιδεολογικά κι από κει πιστεύει πως με τους συντρόφους της θα μπορέσει να παλέψει για τα όσα οραματίζεται, δεν αντιμετωπίζει μόνο την αντίδραση και την καταστολή του κράτους, αλλά και την ιδιαίτερη μεταχείρισή της από τους συντρόφους της. Μεταχείριση που υφίσταται λόγω του φύλου της και που βέβαια δεν την καταξιώνει σαν υπεύθυνο και συνειδητό άτομο, αλλά την υποβιβάζει. Κι έτσι η πάλη της γίνεται διπλή. Απέναντι στο κράτος και στην κοινωνία που κτυπά την ιδεολογική και πρακτική της τοποθέτηση κι απέναντι στους άντρες συντρόφους της, που επηρεασμένοι από τον φαλλοκρατισμό τους δεν την αντιμετωπίζουν σαν ίση τους.

Όσο και ν' αρνούμαστε τον φαλλοκρατισμό, όσο και να είμαστε υπερασπιστές της ελευθερίας και της ισότητας, δυστυχώς αυτή η στάση που παρατηρείται μέσα στο χώρο μας, απέναντι στις συντρόφισσες είναι η πραγματικότητα και δεν πρέπει να την παραβλέπουμε. Η αποσιώπηση αυτής της πραγματικότητας δεν έχει άλλο σκοπό από το να διαιωνίζει και ν' αναπαράγει τις ηθικές και πολιτιστικές αξίες της κοινωνίας που αρνούμαστε. Μέσα σ' αυτό το ντεφάκτο κλίμα που υπάρχει, αν κάποιος, και ιδιαίτερα συντρόφισσα, τολμήσει ν' ασκήσει κριτική, αντιμετωπίζεται με χλευασμό κι αποδοκιμασία.

Αλλά πιστεύω είναι καιρός να κοιτάξουμε τα πράγματα όπως έχουν. Καλώς-κακώς ζούμε και λειτουργούμε μέσα στην υπάρχουσα κοινωνία, από την οποία επωφελούμαστε πολλές φορές απ' τα ελάχιστα προνόμια που ίσως μας δίνει σε βάρος άλλων. Έτσι οι άντρες σύντροφοι επωφελούνται από την χυδαία και ψεύτικη ανδρική υπεροχή κι οι γυναίκες συντρόφισσες από την οκνηρή παθητικοποίηση της ψεύτικα αδύναμης γυναικείας φύσης. Όμως κανένα προνόμιο δεν δίνεται χωρίς αντάλλαγμα. Κι αυτό που εκτός των άλλων κατορθώνεται εδώ είναι να μεγαλώνει το χάσμα αναμεταξύ μας κάνοντας την συντροφικότητα κάτι σαν άπιαστο όνειρο.

Φτάνομε στο σημείο η συμμετοχή των συντροφισσών σε διάφορες δραστηριότητες μας, να είναι ελάχιστη και τις περισσότερες φορές συγκαταβατική στις αποφάσεις των συντρόφων. Ή σ' άλλες περιπτώσεις συντρόφισσες να υπερασπίζουν τα λεγόμενα και τις θέσεις των αντρών φίλων τους με τέτοιο απολυταρχισμό και πάθος, χωρίς επιχειρήματα, παρόμοιο μ' ενός φανατικού οπαδού κάποιας ηγετικής διάνοιας. Πρέπει επιτέλους να καταλάβουμε πως δεν φτάνει η αντιπαράθεση μας με το κράτος και η πάλη μας μαζί του, σύμφωνα με τα όσα πιστεύουμε, αλλά πρέπει να επεκτεινόμαστε και στην καθημερινή πάλη με τον εαυτό μας. Γιατί ο καθένας φέρνει λίγο από το κράτος και κάποια εξουσιαστικά χαρακτηριστικά μέσα του, γιατί έτσι φρόντισαν να μας διαπαιδαγωγήσουν, γιατί μέσα σ' ένα τέτοιο κόσμο ζούμε. Η πάλη μας λοιπόν πρέπει να επεκτείνεται και στην καθημερινή μας ζωή και στις σχέσεις μας με τους συντρόφους μας.

Κάθε αναρχικό έντυπο είναι απαραίτητο νά έχει και τον γυναικείο λόγο στις σελίδες του και γι' αυτό καλό είναι να στέλνονται κείμενα, καταγγελίες ή ό,τι άλλο μπορεί ν' αφορά την γυναικεία απελευθέρωση.

Περιοδικά που πήραμε:

DE VRIJE No 4, 1986 (April '86)
Postbus 5412
1007 AK AMSTERDAM
NEDERLAND

OPEN ROAD (Spring '86)
P.O. Box 6135, StnG.
VANCOUVER B.C. V6R 4G5
CANADA

LIBERTARIAN WORKER BULLETIN (May '86)
P.O. Box 20
PARKVILLE 3052
VIC. AUSTRALIA

BLACK FLAG No 160 (25/8/86)
Box BM HURRICANE
LONDON WC1N 3XX
ENGLAND

LE COMBAT SYNDICALISTE (Sept '86)
42 rue Lalande
33000 BORDEAUX
FRANCE

LE MONDE LIBERTAIRE (3/10/86)
C/O PUBLICO
145 RUE Amelot
75011 PARIS
FRANCE

Βιβλία:

Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού, της Σ. Κυρίτση. (Κεντρ. διάθεση: Ελεύθερος Τύπος).
Η Κοινωνία του Θεάματος. Γκυ Ντεμπόρ. (Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος).

συνέχεια από 1

ενδιαφέρονται να ενταχτούν σ' αυτό, το γεγονός ότι σύντροφοι που δείξαν την μεγαλύτερη αποφασιστικότητα και συνέπεια απέναντι στις αρχές τους και το πληρώνουν ακριβά αυτό, αφήνονται στην τύχη τους. Λες και βρέθηκαν στα νύχια του κράτους και φυλακίστηκαν στα κάτεργά του για δικούς τους λόγους και όχι γιατί πάλεψαν για το καλό του συνόλου.

Αν είναι να σηκώνουμε τα χέρια ή να αδιαφορούμε για την τύχη των πιο αποφασισμένων και μαχητικών συντρόφων, όταν αυτοί πέφτουν στα χέρια του δολοφονικού κράτους των αφεντικών, τότε καλύτερα να πάψουμε να προβάλλουμε και να επικαλούμαστε την ορθότητα της βίας ενάντια στη βία της εξουσίας και της ενεργητικής αντίστασης απέναντι στα εγκλήματα του κράτους. Γιατί ο κοινωνικός πόλεμος έχει θύματα και είναι τουλάχιστον υποκρισία, από την μεριά των μεγαλύτερων και πιο «στιλιαρισμένων», να σηκώνουν το βάρος του πολέμου αυτού 17χρονα και 18χρονα παιδιά, επειδή είναι πιο καλόπιστα, απονήρευτα και απληρόφορητα για τις συνέπειες της δράσης τους, και γι' αυτό εύκολα θύματα της κρατικής καταστολής.

Για το ότι ο Κώστας Πέτρου και ο Πασχάλης Λιάλιαρης βρίσκονται ακόμα στη φυλακή, χωρίς να «ιδρώνει το αυτί» κανενός, είμαστε όλοι υπεύθυνοι και περισσότερο αυτοί που με λόγια και με έργα προπαγάνδισαν βίαιες μορφές δράσης σαν μοναδική άξια λόγου τακτική για την κοινωνική ανατροπή, χωρίς να αναλάβουν ταυτόχρονα το επιβεβλημένο καθήκον να υπογραμμίσουν την αναγκαιότητα μέτρων ασφαλείας απέναντι στα χτυπήματα του κατασταλτικού μηχανισμού.

Δεν πρέπει να αποδίδουμε ευθύνη μόνο στο κράτος για το ότι έχουμε φτάσει σε σημείο να μη μπορούμε να πραγματοποιήσουμε ούτε μια ειρηνική πορεία. Γι' αυτό έχουν ευθύνη και αυτοί που προώθησαν μορφές αντιπαράθεσης απέναντι στο κράτος, που ξεπερνούσαν τις δυνατότητες του χώρου μας. **Γιατί στον κοινωνικό πόλεμο, όπως και σ' οποιοδήποτε πόλεμο, για τις χαμένες μάχες δεν είναι μοναδική αιτία η μαχητική υπεροχή του εχθρού αλλά και αυτοί που οδηγούν τις δυνάμεις τους σε συγκρούσεις που χρονικά, τοπικά και από άποψη εξοπλισμού και αριθμού ευνοούν τον εχθρό.**

Σ' ένα υγιές κίνημα για την ανατροπή του καταπιεστικού και εκμεταλλευτικού κοινωνικού καθεστώτος δεν έχουν καμμιά θέση άτομα που επικροτούν μια δυναμική ενέργεια και υπερηφανεύονται γι' αυτήν, αν έχει επιτυχή έκβαση, όπως π.χ. η κατάληψη του Χημείου στην Αθήνα τον Μάη του 1985, αν όμως οδηγήσει σε θύματα, όπως ο Κώστας Πέτρου και ο Πασχάλης Λιάλιαρης εξ αιτίας της κατάληψης της ΦΜΣ Θεσσαλονίκης, σηκώνουν τα χέρια και δηλώνουν αδυναμία να τους συμπαρασταθούν, εγκαταλείποντάς τα στην τύχη τους (για την οποία θεωρούν τα θύματα και «λίγο» υπεύθυνα).

ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΘΕ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΝΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΘΕΙ ΕΝΕΡΓΑ ΣΤΟΥΣ ΚΩΣΤΑ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΗ ΛΙΑΛΙΑΡΗ ΚΑΙ ΝΑ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥΣ ΠΡΙΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ.

